

Spreekbeurt

‘Ik ben bang dat Binkie op is, Yara,’ zei de dierenarts.

‘Op? Wat bedoelt u?’ Met tranen in haar ogen keek Yara naar dokter Vogel. ‘Hoe kan dat nou? Zo oud is Binkie toch nog niet?’

De dierenarts had haar tamme witte rat aan alle kanten bekeken en bevoeld. Toen had zij haar hoofd geschud. Ze had Binkies bloed onderzocht en zijn temperatuur opgenomen. Ze had gevraagd of Binkie nog normaal at en dronk. Nee dus. En of hij nog veel bewoog. Ook niet, hij zat maar te suffen in zijn hok.

Nu zat Binkie in elkaar gedoken op de behandeltafel. Een trillend bolletje wol. Van de zenuwen had hij een plasje gedaan, dat de dokter snel had weggeveegd.

De dierenarts keek hulpeloos naar Yara’s moeder.

Die borg snel haar mobieltje op en streek een lok van haar lange, geblondeerde haar achter een oor. Toen duwde ze met beringde vingers haar zonnebril terug op haar hoofd. ‘Liefje,’ begon ze, met een overdreven zachte stem. ‘De dokter bedoelt dat Binkie eh... Nou ja, dat ie op is.’

‘Dat hij doodgaat, dat bedoelen jullie!’ Ik wil niet huilen, dacht Yara. Maar de tranen waren niet tegen te houden. Waarom gebeurde dit net nu ze bij haar moeder was? Papa had misschien wat beter begrepen hoe erg ze dit vond. Jammer genoeg was hij nu ergens aan het filmen. Maar haar moeder was vooral met zichzelf bezig. Yara had heus wel gezien dat ze stiekem op haar mobiel-tje had zitten kijken.

Dokter Vogel haalde haar schouders op. ‘Het spijt me, Yara, het spijt me echt.’

‘En nu?’ vroeg Yara’s moeder.

‘Nu?’ De dierenarts keek haar verward aan.

‘Nou, moet dat beest...’

‘Binkie, hij heet Binkie!’ zei Yara, boos en verdrietig tegelijk.

‘... moet Binkie niet een spuitje?’

‘Een spuitje? Mam! Ik kan niet geloven dat je dat zegt!’ Yara pakte Binkie voorzichtig op en hield hem tegen zich aan.

‘Om hem verder lijden te besparen, liefje,’ zei ze tegen Yara. ‘Voor zijn eigen bestwil. Daar merkt hij niets van, toch dokter?’

‘Nou nee, maar zolang hij nog een béétje eet en drinkt...’ begon dokter Vogel.

‘... nemen we hem weer mee!’ zei Yara vastbesloten. ‘Ik wil niet dat hij hier doodgaat, mam!’ Zonder op antwoord te wachten, zette ze Binkie terug in zijn draagmand. Ze deed het deksel dicht en tilde hem op. ‘Zo, we gaan naar huis.’

‘Ik vraag me af of dit verstandig is, liefje,’ zei Yara’s moeder even later. Ze hield haar ogen op de weg gericht terwijl ze stuurde. ‘Wat doen we met, eh, Binkie als hij dood is?’ Ze keek heel even opzij. ‘Wil je hem begraven in mijn sier-tuin?’ vroeg ze een tikje bezorgd.

‘Mag dat soms niet?’ vroeg Yara. Ze keek haar moeder niet aan, maar tuurde tussen de spijlen van de draagmand naar Binkie. De witte rat bewoog zich niet. Af en toe tikte ze tegen het plastic om te controleren of hij nog leefde. Er brandden opnieuw tranen achter haar ogen, maar die hield ze uit alle macht tegen.

‘Natuurlijk wel, liefje.’ Haar moeder legde heel even een hand op Yara’s arm. ‘Zolang het maar niet tussen mijn snijbloemen is.’ Ze minderde vaart en reed hun oprit op. ‘We zijn er!’ zei ze opgelucht. ‘En kijk, Tiessie is er ook al!’ Ze wees naar de glimmende sportauto die voor hun huis stond.

Yara zuchtte. ‘Hij heet gewoon Theo-Cees, mam. Doe niet zo overdreven.’

‘TC is Tiessie op z’n Amerikaans, liefje. Zo noemen z’n vrienden hem. Cool toch?’ TC was haar moeders nieuwe vriend.

‘Ik ben z’n vriend niet en we wonen niet in Amerika,’ zei Yara. ‘En hij noemt zich Tiessie omdat Theo-Cees een stomme naam is,’ voegde ze eraan toe. ‘Tiessie vind ik trouwens ook een stomme naam. En ik vind hem zelf...’

Haar moeder stapte uit, sloeg het portier dicht, en liep weg.

‘Bedankt dat je de deur even voor me opendoet, maar

niet heus.' Met haar elleboog duwde Yara haar portier open. Met draagmand en al wurmde ze zich uit de auto.

Haar moeder stond al bij de voordeur en omhelsde een bruine spierbundel. TC droeg een kort sportbroekje en een shirt met grote zweetplekken onder de oksels. Op het shirt stond in grote letters ΤΟΥΒΟΥ. Ze kroelde door zijn donkere kroeshaar.

'Ahum.'

TC grijnsde toen hij haar zag. 'Ha die Yaar!'

'Dag Theo-Cees,' zei Yara koeltjes.

TC's grijns verdween op slag.

Moet je me maar geen Yaar noemen, dacht Yara boos.

Haar moeder trok snel een sip gezicht. 'O ja, Tiessie, we komen net terug van de dierenarts. Zo naar. Het gaat niet goed met Binkie.'

TC trok een wenkbrauw op. 'Binkie?'

Yara hield het plastic kooitje omhoog.

'O, die rat!' TC gaf Yara een dreun tegen haar schouder. 'Ach, als die dood is koop je toch gewoon een nieuwe? Noem je 'm Binkie 2.o. Niemand ziet het verschil. *Don't worry, be happy.*' Hij trok Yara's moeder mee naar binnen.

Terwijl ze lachend de woonkamer in verdwenen, slofte Yara met de draagmand in haar hand de trap op. Ze draaide haar kamerdeur op slot, bevrijdde Binkie en plofte neer op haar bed. Ze hield de rat in haar ene hand en veegde met haar andere een traan weg.

Toen pakte ze Binkie met twee handen voorzichtig beet en bracht hem naar haar gezicht. Hij keek haar aan met waterige oogjes, alsof hij hilde. 'Wat moeten we nou

met jou, Binkie? Je mag niet doodgaan. Kon je maar altijd blijven leven...'

Toen zag ze de foto's aan de muur. Foto's die ze had gemaakt op een begraafplaats. Een heel bijzondere begraafplaats. Op een van de foto's stond een grafhuisje. Op een andere foto stond ze zelf. Haar ene arm had ze om iets onzichtbaars geslagen. Dezelfde foto hing op haar kamer bij haar vader. Haar moeder had weleens gevraagd waarom ze die aan de muur had gehangen. 'Je hebt toch wel mooiere foto's van jezelf, schat? Vind je dit niet een beetje ongezellig?'

Yara knipperde met haar ogen. Dat was het! Dat ze daar niet eerder aan had gedacht! Meteen kwam er een grote frons op haar voorhoofd. Want hoe kreeg ze haar moeder zover?

'Yara, eten!' riep haar moeder van beneden.

Yara nam Binkie voorzichtig in haar armen en slofte de trap af.

Beneden zaten TC en haar moeder met een bord lasagne op schoot voor de tv.

Haar moeder keek op toen ze binnenkwam en wees naar een bord op de salontafel. 'Je lievelingseten, omdat je een beetje zielig bent. Zelfgemaakt!'

'Bedankt, mam.' Yara keek onderzoekend naar haar bord. De lasagne was aan de bovenkant zwartgeblakerd, maar in elk geval had haar moeder haar best gedaan. Ze hield niet van koken en meestal aten ze een kant-en-klaarmaaltijd uit de magnetron.

Yara had geen zin om naast hen op de bank te gaan zit-

ten, dus plofte ze neer in een makkelijke stoel. Binkie gebruikte haar meestal als klimpaal, maar nu bleef hij onbeweeglijk zitten. Gelukkig maar, dacht Yara, anders moet hij vast weer in z'n hok. Haar moeder hield er niet zo van als Binkie vrij rondliep.

Meestal keek haar moeder tijdens het eten naar een programma waarin mensen de hele tijd ruziemaakten, maar dit was iets heel anders. Het was niet eens in kleur. Het ging over een familie van monsters die in een rijtjes-huis woonde: een vampier, een spook, een zombie en een weerwolf. Iedereen was bang van ze, hoewel ze het goed bedoelden. Er zat een lachband onder, zodat je wist wanneer het grappig was. Yara vond het niet grappig, alleen maar zielig. Het deed haar denken aan de familie Grafzerk.

Ze verwijderde de zwarte korsten van de lasagne. Terwijl ze de rest zonder iets te proeven naar binnen schoffelde, dacht ze aan Grootpa, Grootma, oom Vlad, Junior en al die anderen. Ze had ze de afgelopen herfstvakantie ontmoet, omdat haar vader op hun begraafplaats opnames had gemaakt voor zijn griezelfilm. Dat was alweer een paar maanden geleden. Yara had haar moeder niet verteld over de bewoners van Rusthof. Die zou het toch niet geloven. Ze had er helemaal niemand over verteld. Ik moet iets verzinnen, dacht ze, maar wat?

'En dan nu het zesuurjournaal,' zei een sombere stem op de tv.

'Krijgen we weer bakken ellende over ons heen,' mopperde TC. 'Even verder kijken hoor.' Hij pakte de af-

standsbediening en begon te zappen.

Dit was haar kans. 'Mam?'

'Ja, liefje?' Haar moeder bleef naar het scherm kijken, terwijl de programma's langs flitsten.

'Ik moet binnenkort een spreekbeurt houden...'

'Een spreekbeurt?' Haar moeder onderdrukte een geeuw. Ze bleef naar de tv staren. 'Wat leuk. Waarover?'

'Ik weet iets!' riep TC. 'Over bodybuilden. Vinden ze vast supervet op school!'

Yara schudde haar hoofd. Maar omdat niemand naar haar keek, zei ze: 'Nee, ik ga het over begraafplaatsen doen.'

Nu keken ze haar allebei aan.

‘Begraafplaatsen?’ zei haar moeder. ‘Hè bah. Waarom doe je het niet over persoonlijke verzorging? Ik heb hier een hoop dingen die je mee kunt nemen. De nieuwste trends in mascara, lippenstift, oogschaduw en foundation... Kunnen de meiden elkaar leuk opmaken!’

‘En de jongens dan?’ TC keek afkeurend. ‘Ik zou het echt over bodybuilden doen. Laat je die kids zien wat voor vitamines en spierversterkers en zo je kunt gebruiken.’ Hij knikte naar een stel enorme plastic potten links van de tv. ‘Of beter nog: ik ga mee naar je klas. Doe ik wat oefeningen voor.’

‘Ik doe het over begraafplaatsen,’ hield Yara koppig vol.

Haar moeder rolde met haar ogen. ‘Dan moet je het zelf maar weten. Nou ja, wel zo makkelijk. Even zoeken op internet... knippen, plakken en klaar!’

‘Echt niet,’ zei Yara. ‘Ik ga *research* doen, onderzoek.’

‘Dat zeg ik toch net!’ zei haar moeder.

‘Knippen en plakken is geen research, mam. Ik wil ter plekke onderzoek doen.’

‘Ter plekke?’ TC keek haar aan alsof ze gek was geworden.

Yara knikte. ‘Ik wil naar een echte begraafplaats en ik weet ook al welke.’

‘Schatje,’ probeerde haar moeder nog een laatste keer. ‘Ik snap dat je een beetje in een, eh, grafstemming bent vanwege Bonkie...’

‘Binkie, mam! Hij heet Binkie! Weet je dat na al die tijd nou nog niet?’

‘Maar denk je niet...’

Yara sloeg haar armen over elkaar. Haar mond werd een strakke streep.

Haar moeder zuchtte. ‘Waar is die begraafplaats? Je kunt er zeker niet zelf naartoe?’

Het experiment

Het laboratorium stond boven op een heuvel, ver buiten de stad. Een klein, vierkant gebouw van beton dat ooit onbewoonbaar was verklaard. Uit een hoge schoorsteen kringelde zwarte rook omhoog. Bliksemflitsen schoten door de nachtelijke lucht, donder rommelde dreigend en de regen kwam met bakken uit de hemel. Om het gebouw slopen twee donkere gestalten, op zoek naar een schuilplaats tegen het ruige weer.

‘Waarom moest je zo nodig hierheen, Keet?’ vroeg een van de twee. Het was een stevige vrouw met kort, sprietig haar. Ze droeg een gestreept jack, een gestreepte broek en joekels van wandelschoenen. Puffend sjokte ze achter haar metgezel aan. ‘Snotverdulleme, wat een hondenweer!’

Voor haar liep een lange, dunne vrouw met een flinke rugzak op haar rug. Ze draaide zich om en keek naar de ander. ‘Hier gebeuren rare dingen, Tos. Dit gebouw stond jaren leeg. Ik gebruikte het voor de opslag van, eh... handelswaar. En op een dag was die gast daar opeens. Een of

andere halfgare professor. Hierbinnen heb ik nog wat spullen die ik effe wil ophalen. Kunnen we gelijk kijken wat die vogel daar uitspookt.'

Keet leek een beetje op een rat, met grote voortanden en een snuffende neus. Ze had een paardenstaart en droeg een leren jack over een geruit rokje. Daaronder droeg ze rode gypies.

'Handelswaar, hè?' Tosca lachte schamper. 'Eerlijk gestolen zeker? Ik ken je langer dan vandaag, Keet!'

Keet grinnikte. 'Maar ik ben niet van gisteren, Tos!'

Tosca huiverde. Ze trok de kraag van haar jack dicht om zich heen. 'Nou, waar is de ingang? Ik ben intussen helemaal zeik.'

'Hier ergens. Hebbes!' Keet pakte een deurknop beet en draaide eraan. 'Tos, ze hebben het slot gemaakt!' Ze deed een paar passen terug.

Tosca keek haar verbaasd aan. 'Wat gaje doen?'

'Ik neem een aanloopje en ram die deur open,' zei Keet. 'Zo gepiept.'

'En die gasten daarbinnen dan? Dat valt wel op hoor, als je met de deur in huis komt vallen.' Tosca bekeek haar collega van top tot teen. 'Als het je tenminste lukt, zo gespierd ben je nou ook weer niet.'

'Ha! Ik heb net zoveel spieren als jij kilo's.' Keet begon te rennen, knalde tegen de deur en viel achterover in de modder.

'Nou, lekker dan.' Tosca grinnikte. 'Je slaat een moederfiguur, Keet!'

Keet krabbelde overeind. Die gasten hebben iets te ver-

bergen, Tos. Anders zet je d'r niet zo'n massief slot in.' Met een geruite zakdoek veegde ze haar gezicht schoon.

Tosca wees. 'Daar zit een bel.'

'Wou je aanbellen?' Keet keek haar met grote ogen aan. 'Dan weten ze toch meteen dat we er zijn?'

'Dan verzinnen we een smoes,' zei Tosca. 'Dat we collecteren voor arme boeven of zo.'

'Midden in de nacht zeker!'

'Da's in elk geval subtieler dan de deur inrammen, Keet.'

'En dan?' vroeg Keet.

'Dan zien we wel weer.'

Keet zuchtte. 'Oké dan.'

Tosca drukte op de bel. Binnen galmde een gong. Er gebeurde een hele tijd niets. 'Als ze dat niet gehoord hebben, hebben ze poep in hun oren. Volgens mij is er niemand.'

'Er is wel iemand,' zei Keet. 'Ik zag licht branden.'

'Momentje!' klonk het vanachter de deur. 'Even de sleutels zoeken!'

Kort daarop hoorden ze het gerammel van een sleutelbos. Het slot werd opengedraaid en iets zwaars werd weggeschoven.

'Naar de zijkant!' siste Keet.

De deur zwaaide open. Vanuit de gang stroomde licht de duisternis in. In de deuropening stond een klein mannetje. 'Hallo?' Hij deed een stap naar buiten en hield een hand boven zijn speurende ogen. 'Meneer Vermeijden, bent u dat?'

Een bliksemflits doorkliefde de hemel. Iemand hoestte.
'Hallo? Wie is daar?' Het mannetje liep nog wat verder naar voren.

Op dat moment glipten Tosca en Keet de hoek om en ze schoten naar binnen. Een knetterende donderslag overstemde hun voetstappen.

'Nou, dan niet.' Het mannetje haalde zijn schouders op en slofte weer terug.

Binnen in het laboratorium knipperden felle lampen boven een operatietafel. Eromheen stonden verrijdbare tafeltjes waarop van alles lag: messen, scalpels, naalden, verband, scharen, tangetjes, pleisters.

‘Kwazie!’

Professor Kaligari droeg een witte laboratoriumjas. Zijn witte bos haar zag eruit alsof het zojuist was ontploft. Hij plukte aan zijn snor terwijl hij door de benauwde ruimte ijsbeerde.

‘Waar blijft die nietsnut nou? Het is dat ik geen betere assistent kan betalen, anders...’

‘Hier ben ik, meester!’ riep het mannetje. ‘De bel ging, maar er was niemand.’ Hij liet zijn stem dalen. ‘Tenminste, niet iemand die zichtbaar was.’

‘Stel je niet aan,’ zei de prof. ‘Jij ziet overal spoken. Dat was gewoon een kwajongen. Of het kwam door de elektriciteit, die is van slag door dat noodweer. Nou, heb je er eentje gevonden? Het is tijd voor het experiment.’

‘Jazeker!’ zei Kwazie gauw. ‘Sorry dat het even duurde. Die krenge laten zich moeilijk lokken.’ Voorzichtig legde hij een in doeken gewikkeld pakje op de operatietafel. Toen keek hij zijn meester trots aan, als een kat die een dooie muis voor zijn baasje neerlegt.

Kaligari rook aan het pakje en maakte het open. ‘Vers?’

Kwazie knikte hevig. ‘Kakelvers, meester. Zojuist om zeep geholpen.’

Keurend bekeek de prof de inhoud. ‘Geen inwendige organen beschadigd?’

‘Nee, meester,’ zei Kwazie met een grijns. ‘Precies zoals

u bevolen had. Drie druppels door het voer en hopta. De pijp uit.'

'Mooi, want die vorige was waardeloos omdat je z'n nek had omgedraaid. En die daarvoor had zelfs geen kop meer.'

Kwazie sloeg zijn ogen neer. 'Sorry, meester. Ik was iets te enthousiast.'

'Maar dit is een fraai exemplaar. Haal de pot maar uit de koelkast.'

Kwazie liep naar een grote koelkast toe. Hij stak zijn hand uit naar de deur, maar aarzelde. 'Meester? Moeten we niet wachten op die journalist? Die, eh, Henk Vermeijden?'

De prof zuchtte. 'Karel Vermeijden, bedoel je. En noem me niet steeds "meester". Zeg gewoon "professor". Heb je hem gebeld?'

'Ja, meester. Hij zou zo gauw mogelijk komen.'

Kaligari keek naar de operatietafel. 'Als hij er niet binnen vijf minuten is, heeft hij pech. Niet dat hij veel zal missen.' Hij fronste zijn wenkbrauwen.

'Hoezo niet, meester?' Kwazie stond weer naast hem.

De prof keek hem onderzoekend aan. 'Geloof jij zijn idiote verhaal over een begraafplaats waar de doden weer levend worden?' Hij wees naar de koelkast. 'Dankzij dat spul in die pot? Die groene damp die daar uit de bodem schijnt te komen?'

Kwazie dacht even na. 'Er zijn wel veel films over,' zei hij toen. 'Levende doden, bedoel ik.'

Professor Kaligari lachte schamper. 'Griezelfilms, ha!